

Стефанъ, срѣдния, бѣше земледѣлецъ. Той бѣше мълчаливъ, дори малко свенливъ, работѣше усърдно и неуморно, но въ работата му нѣмаше страсть и амбиция. Той не бѣше много строгъ къмъ ратаитѣ и надничаритѣ. Жанката нѣмаше до- вѣрие къмъ него и постоянно го следѣше.

— Стефанъ не е отъ Жанкитѣ! — казваше той. — Жанкитѣ сж като хали...

Желѣзко бѣше овчаръ. И какъвъ овчаръ! Да бѣше го откъсналъ отъ сърцето си, пакъ нѣмаше да му прилегне така! Бащата бѣше влюбенъ въ него. „Желѣзко ще стане човѣкъ“! — казваше той и клатѣше самодоволно глава.

Желѣзко бѣше красивъ и строенъ, съ живи кестеняви очи, гледаше хитро и работѣше умната. Всички голѣми крадци отъ околността бѣха подъ командата му. Той работѣше нашироко и на едро — отваличаше цѣли стада изведнѣжъ и ги отваличаше безъ вестъ и безъ следа. Вълчето правило — да не закача нищо около леговището си — още не бѣше му измѣнило. Но едно изкушение лѣгна на сърцето му и го отклони. Случаятъ бѣше простъ. Единъ овчаръ отъ съседно селце се славѣше съ стадото си. Това бѣше малко стадо, имаше всичко педесетина овци, но всички бѣха като отъ една майка раждани — едри, млѣчни, бѣлорунести. Желѣзко имъ хвърли око и една нощъ нападна. Нападна като вълкъ — ловко, смѣло, безпощадно. Борбата бѣше жестока. Нападнатиятъ се хвърли и го ухапа за ржката. Желѣзко се освободи, следъ като другаритѣ му му разбиха съ приклада на карабината заключенитѣ челюсти. На сутринята пребитиятъ бѣше намѣренъ въ праздниятъ жгълъ и отнесенъ въ болницата. Той умрѣ безъ да дойде въ съзнание. Полицията прибра окървавено парче отъ салтамарка съ копринена основа и млѣчна. Но